

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2158

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Prvom vijeću za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sudac Antun Palarić, predsjednik Vijeća, te suci Mato Arlović, Marko Babić, Slavica Banić, Mario Jelušić i Ivan Matija, članovi Vijeća, odlučujući o ustavnoj tužbi koju je podnio Munib Hodžić iz Gradačca (Bosna i Hercegovina), kojeg zastupa Davor Galetović, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Galetović i Galetović sa sjedištem u Zagrebu, na sjednici održanoj 17. srpnja 2015. jednoglasno je donio

ODLUKU

I. Ustavna tužba se usvaja.

II. Općinski građanski sud u Zagrebu dužan je donijeti odluku u predmetu koji se vodi pred tim sudom pod brojem: Pn-1125/14 u najkraćem mogućem roku, ali ne duljem od šest (6) mjeseci, računajući od prvog idućeg dana nakon objave ove odluke u »Narodnim novinama«.

III. Na temelju članka 63. stavka 3. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 99/99., 29/02. i 49/02. – pročišćeni tekst), podnositelju ustavne tužbe, Munibu Hodžiću, Jasenice 97, 76250 Gradačac (Bosna i Hercegovina), određuje se primjerena naknada zbog povrede ustavnog prava zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.), u iznosu od 32.300,00 kn.

IV. Naknada iz točke III. izreke ove odluke bit će isplaćena iz državnog proračuna u roku od tri (3) mjeseca od dana podnošenja zahtjeva podnositelja Ministarstvu financija Republike Hrvatske za njezinu isplatu.

V. Ova odluka objavit će se u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

1. Podnositelj je 9. rujna 2011. Županijskom sudu u Zagrebu podnio zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku zbog dugotrajnosti postupka koji se u parničnom predmetu broj: Pn-1125/14 (ranije: Pn-2198/03 i Pn-579/93) vodi pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu.

Županijski sud u Zagrebu se rješenjem broj: Gzp-1029/11-6 od 3. siječnja 2013. oglasio stvarno nenadležnim te predmet ustupio Ustavnom sudu na daljnji postupak, pozivom na članak 27. Zakona o sudovima (»Narodne novine« broj 150/05., 16/07., 113/08. i 153/09.), budući da je utvrdio kako je spis u povodu revizije dostavljen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske.

Zahtjev podnositelja za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku smatra se ustavnom tužbom, podnesenom na temelju članka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 99/99., 29/02. i 49/02. – pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon).

ČINJENICE VAŽNE ZA USTAVNOSUDSKI POSTUPAK

2. Ustavni sud je u postupku pokrenutom ustavnom tužbom, primjenom članka 63. Ustavnog zakona, na temelju navoda ustavne tužbe i uvida u presliku parničnog spisa Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj: Pn-1125/14 utvrdio pravno relevantne činjenice za odlučivanje o povredi ustavnog prava podnositelja, zajamčenog člankom

Parnični postupak pokrenut je pred Općinskim sudom u Zagrebu 4. veljače 1993. tužbom podnositelja (tužitelja) protiv tuženika Croatia osiguranje d.d. Zagreb radi naknade štete (zbog zadobivenih ozljeda i duševnih boli uslijed prometne nezgode koju je pretrpio kao putnik u autobusu). Rješenjem broj: Pn-579/93 od 23. rujna 1994. Općinski sud u Zagrebu oglosio se stvarno nenadležnim i spis ustupio Trgovačkom sudu u Zagrebu.

U razdoblju do 5. studenoga 1997. sud je održao 6 ročišta za glavnu raspravu (2. travnja 1993., 12. rujna 1994., 25. svibnja 1995., 20. rujna 1995., 28. studenoga 1995., 17. siječnja 1996.), na kojima je, između ostalog, proveo dokaz saslušanjem stranaka, naložio je tuženiku da dostavi određenu dokumentaciju, podnositelju da dostavi dokaz o državljanstvu, odredio je provođenje dokaza vještačenjem na okolnost duševnih bolova zbog smanjenja životnih aktivnosti, kao i provođenje knjigovodstveno financijskog vještačenja na okolnost izgubljene zarade i rente. Na ročištu održanom 17. siječnja 1996. Trgovački sud u Zagrebu je donio rješenje o zaključenju glavne rasprave te je donio presudu broj: P-12038/94 kojom je usvojen tužbeni zahtjev podnositelja. Tuženik je 25. lipnja 1996. podnio žalbu.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio je presudu broj: PŽ-1978/96-2 od 9. rujna 1997. te je djelomično odbio žalbu tuženika i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, a djelomično preinačio navedenu presudu te odbio tužbeni zahtjev podnositelja u iznosu od 94.540,00 kuna (dio iznosa za duševne boli zbog smanjenja životne aktivnosti). Nadalje, Visoki trgovački sud ukinuo je presudu Trgovačkog suda u Zagrebu u točki I., III. i V. izreke te je u tom dijelu predmet vraćen na ponovno suđenje (u pogledu iznosa za tuđu pomoć i njegu te u pogledu troškova postupka).

U razdoblju nakon 5. studenoga 1997. u postupku su poduzete sljedeće radnje, relevantne za odlučivanje o pravima i obvezama podnositelja:

Podnositelj je u dijelu kojim mu je odbijen tužbeni zahtjev te ukinuta presuda Trgovačkog suda u Zagrebu podnio reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske.

Vrhovni sud Republike Hrvatske donio je presudu i rješenje broj: Rev-102/1998-2 od 27. studenoga 2001., kojom je djelomično prihvatio reviziju podnositelja i preinačio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (u pogledu visine nematerijalne štete s osnova duševnih boli zbog smanjenja životnih aktivnosti), a u ostalom dijelu je odbio reviziju podnositelja.

Trgovački sud u Zagrebu donio je rješenje od 10. ožujka 2003. kojim se proglasio stvarno nenadležnim te je predmet ustupio nadležnom Općinskom sudu u Zagrebu.

Pred Općinskim sudom u Zagrebu održano je ročište 20. studenoga 2003., na kojem je podnositelj istaknuo da ostaje kod tužbenog zahtjeva.

Na ročištu održanom 6. svibnja 2004. podnositelj je zatražio rok radi očitovanja na navode tuženika.

Podnositelj je podneskom od 26. svibnja 2004. obavijestio sud da se tuženik nije očitovao na podnositeljev prijedlog nagodbe, da i dalje ostaje kod svog tužbenog zahtjeva te da se zakaže novo ročište.

Na ročištu održanom 4. svibnja 2005. proveden je dokaz saslušanjem vještaka i podnositelja.

Podneskom od 18. svibnja 2005. podnositelj je specificirao tužbeni zahtjev (proširio isti za daljnji iznos po osnovi tuđe pomoći i njega za period od 5. kolovoza 2003. nadalje).

Podnositelj se podneskom od 13. srpnja 2005. očitovao da nema primjedbe na iskaz vještaka te predložio sudu da zakaže ročište.

Podnositelj je podneskom od 10. svibnja 2006. ponovo zatražio od suda zakazivanje ročišta.

Na ročištu održanom 18. listopada 2006. tuženik je predložio zaključenje nagodbe te je podnositelj zatražio rok za očitovanje.

Podneskom od 2. svibnja 2007. podnositelj je obavijestio sud da ne prihvaća nagodbeni prijedlog tuženika te je podneskom od 5. srpnja 2007. zatražio zakazivanje ročišta.